

MÁGIA ALEBO SMRŤ?

LOVKYŇA

ČARODĚJNÍČ

VIRGINIA BOECKER

COOL
BOO

Lovkyňa čarodejníc

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Virginia Boecker
Lovkyňa čarodejníc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

LOVKYŇA V ČARODEJNÍC

VIRGINIA BOECKER

COO
BOO

Pre Scotta a Anglicko

STOJÍM NA OKRAJI preplneného námestia a pozorujem kata, ako podpaluje hranice. Dvaja muži v tmavočervených pracovných plášťoch a ohorených kožených rukaviciach krúžia okolo úzkeho dreveného pódia a horiace fakle držia vysoko nad hlavou. Štyri čarodejnice a traja čarodeji stoja navrchu každej hranice, prikovaní k stĺpom, s hromadou dreva naukladanou okolo nôh. Odhodlane pozerajú do davu.

Netuším, čím sa previnili. Neboli to moji zajatci. No napriek tomu viem, že sa od nich nedočkáme ospravedlnenia. Nebudeme svedkami žiadostí o milosť ani oľutovania činov na poslednú chvíľu. Dokonca ani v momente, keď sa popravcovia faklami dotknú hranice a plameň vyšľahnú vysoko k sivej oblohe, nevydajú ani hláska. Zostanú tvrdohlaví až do konca. Nebolo to vždy tak. Ale čím sú reformistické povstania silnejšie, tým sú reformisti vzdorovitejší.

Aj tak nezáleží na tom, čím sa previnili. Akú mágiu použili. Kúzla, duchovia, elixíry, čarovné bylinky: Všetko je zakázané. Kedysi sa tieto veci tolerovali, ľudia ich dokonca vyhľadávali. Čary vnímali ako niečo užitočné a prospešné. Ale to bolo dávno. Potom prišla skaza. Rozpútala ju mágia, ktorá nás takmer zničila. Dostali od nás varovanie, no nedali si povedať. A teraz stojíme tu, na špinavom námestí, pod sivou oblohou a nútime ich, aby prestali.

Napravo, asi šesť metrov odo mňa, stojí Caleb. Prižmúrenými očami hľadá do ohňa a vraští čelo. Podľa výrazu na tvári by mohol byť smutný, unudený alebo hrať v mysli piškvorky. Ťažko povedať. Dokonca ani ja neviem, nad čím premýšľa, a to ho poznám dlhšie než ktokoľvek iný.

Odíde, skôr než sa to zvrhne. Už počujem šomranie, dupot nôh a kde-tu zúfalý výkrik rodinných príslušníkov obeť. Ľudia dvíhajú palice a v dlaniach zvierajú kamene. Ruky držia napriahnuté z úcty k ženám a mužom na hranici. A vo chvíli, keď ich duše odídu, sa rozpúta vojna. Proti popravcom, proti strážcom lemujúcim ulice, proti všetkým vyznávačom spravodlivosti odohrávajúcej sa pred našimi očami. Ľudia sa mágie boja, to je pravda. No ešte väčšmi sa desia jej dôsledkov.

Napokon si to všimnem: ruka prejde po tmavých blond vlasoch a pomaly vklzne do vrečka.

Je čas.

Som v strede námestia, keď sa strhne mela. Zozadu do mňa niekto sotí. A vzápätí ešte raz. Strácam rovnováhu a narážam do chrbta muža stojaceho predou mnou.

„Dávaj pozor, ty, ty!“ Bičuje ma pohľadom, ktorý sa mu z tváre vytratí v okamihu, keď na mňa pozrie. „Prepáč, moja. Nevidel som ťa.“ Zastaví sa a zblízka si ma premeriava. „Namojdušu, si ešte len dieťa. Mala by si ísť domov. Toto nie je nič pre teba.“

Prikývnem a vytratím sa. V jednom má pravdu: Toto naozaj nie je nič pre mňa. A hlavne som už mala byť niekde inde.

Nasledujem Caleba širokou ulicou, cez Zábítky, bludisko úzkych bahnistých cestičiek lemovaných nízkymi radovými domami z tmavého dreva a so šikmými strechami, ktoré na ulicu pod nimi vrhajú nepretržitý tieň. Kľučkujeme pomedzi ne: Kravia ulička, Bažantia dvorana, Husia alej. Všetky ulice v tomto okolí majú vtipné pomenovania, pochádzajúce z čias, keď sa Hraničné námestie využívalo na spracovanie dobytky.

Dnes je známe pre iný typ porážky.

Ulice sú vyľudnené ako vždy, keď horia hranice. Tí, ktorí neprišli na námestie, sa zhromaždili pred Havraním zámkom, aby proti nim pro-

testovali, alebo v jednom z hostincov na Vášku, aby na nich zabudli. Dnes je obzvlášť trúfalé zatýkať. Vonku sú davy ľudí a my riskujeme, že nás niekto uvidí. Ak by sme šli po obyčajnej čarodejnici, pravdepodobne by si nás nikto nevšimol.

Ale toto nie je obyčajné zatknutie.

Caleb ma vtiahne do prázdneho vchodu. „Pripravená?“

„Samozrejme.“ Vystrúham úsmev.

Uškrnie sa. „Tak teda vytras ostrie.“

Siahnem pod plášť a vytiahnem svoj meč.

Caleb súhlasne prikývne. „Hliadka nás čaká na Bažantej. Len pre istotu. Marcus stojí na Husej a Linus pokrýva Kraviu.“ Odmlčí sa. „Bože môj, horšie ich už nemohli pomenovať.“

Potláčam smiech. „Nebudem potrebovať ich pomoc.“

„Ani o tom nepochybujem.“ Caleb šmátra vo vrecku a vyloví z neho jednu obyčajnú kovovú mincu. Prevracia ju medzi prstami a potom mi ju podrží pred nosom. „Dohodneme sa ako zvyčajne?“

Posmešne odfrknem. „To by sa ti páčilo. Päťkrát viac obetí, to je päťkrát väčšia odmena. A navyše sú to nekromanti. Takže je tam aspoň jedna mŕtvola, poriadne veľa krvi, hromada kostí... chcem minimálne jednu pravú zlatú mincu, ty lakomec.“

Caleb sa zasmaje. „S tebou je radosť zjednávať, Greyová. Dobre. Uzavrime to na dvoch zlatých a jednom pive. Platí?“

„Platí.“ Podávam mu ruku, ale namiesto aby ňou potriasol, pobožká ju. V žalúdku pocítim zvláštne jemné šteklenie a líca mi vzbĺknú. No on si to nevšíma. Vloží mincu späť do vrecka, vytiahne dýku, ktorá mu visí za opaskom, a obratne si ju povyhodí.

„Poďme. Nekromanti čakajú.“

Zakrádame sa pred priechodmi budov a pod nohami nám člapoce bahno. Konečne prídeme k domu, ktorý hľadáme. Vyzerá rovnako ako ostatné: ošúchaná biela omietka s drevenými dverami natretými olúpanou červenou farbou. Rozdiel je len v tom, čo sa nachádza vnútri. Väčšinou zatýkam čarodejov, ktorí sú ešte živí, telesne hmotní. Ale

dnes nie. Žalúdok sa mi stiahne ako pred každým záťahom: sčasti je to vzrušenie, sčasti nervozita a strach.

„Ja ti dvere vykopnem, ale ty vojdeš prvá,“ vysvetľuje Caleb. „Je to tvoj záťah. Buď v strehu. Ani na sekundu nespúšťaj meč. A okamžite im prečítaj zatykač.“

„Ja viem.“ Netuším, prečo mi to opakuje. „Nerobím to prvýkrát.“

„Iste. Lenže teraz to nebude ako predtým. *Oni* nebudú ako tí predtým. Vojdeš dnu a vyjdeš von. Nič nevystrájaj. A už žiadne chyby, okej? Nemôžem ti stále kryť chrbát.“

Rozmýšľam nad všetkými chybami, ktorých som sa za posledný mesiac dopustila. Naháňala som po aleji čarodejnicu, ktorá mi takmer utiekla. Zasekla som sa v komíne, keď som hľadala tajnú skrýšu s knihami kúziel. Chcela som prichytiť čarodejov pri varení elixíru, ale nakoniec som našla iba párik starých mníchov, ktorí varili pivo. Je to len pár chýb. No ja chyby nerobím.

Alebo, lepšie povedané, predtým som ich nerobievala.

„Dobre teda.“ Zdvihnem meč a upotené dlane sklžnu po rukoväti. Utriem si ich do pláštá. Caleb napriahne nohu a z celej sily kopne do dverí. Tie sa rozletia a ja vtrhnem dnu.

Vnútri je tých päť nekromantov, ktorých hľadám. Krčia sa pri ohni v strede miestnosti. Z obrovského kotla nad plameňmi stúpa ružový dym. Každý z nich má oblečené dlhé hnedé rúcho a nadmerné kapucne im zakrývajú tváre. Stonajú, šomrú, držia kosti – buď ramenné, alebo stehenné kosti veľmi malého človeka – a trasú nimi ako partička prekliatych mongolských šamanov. Ak by som nebola taká zhnusená, možno by som sa aj zasmiala.

Držiac pred sebou meč, krúžim okolo nich. „Hermes Trismegistus. Ostanes Persian. Olympiodorous Thebes...“

Zastávim a cítim sa ako idiot. Nekromanti si dávajú tie najabsurdnejšie mená. Stále sa snažia jeden druhého predstihnúť.

„Hej, vy piati,“ zakričím. „Z poverenia kráľa Malcoma, vládcu Anglicka, vás zatýkam za trestný čin bosoráctva.“

Pokračujú v šomraní a ani sa na mňa nepozrú. Hodím okom po Calebovi. Stojí pri dverách a ešte stále vyhadzuje dýku do vzduchu. Vyzerá takmer pobavený.

„Týmto vám nariaďujem ísť s nami do Kráľovskej väznice, kde počkáte na súd, o ktorom rozhodne inkvizítor, lord z Blackwellu, vojvoda z Norwichu. Ak vás odsúdi, budete buď popravení, alebo upálení, podľa láskavého výberu nášho kráľa a vaše pozemky a statky prejdú do jeho vlastníctva.“ Na chvíľu sa odmlčím, aby som sa nadýchla. „Tak vám Boh pomáha.“

Teraz by mali začať protestovať, neprestajne opakovať, že sú nevinní, a dožadovať sa dôkazov. Vždy to prebieha rovnako. Ešte nikdy som nezatýkala čarodejov, ktorí by mi povedali „Jasné, dopustili sme sa protiprávneho bosoráctva, čítali sme zakázané knihy a kupovali nelegálne bylinky, ale chvalabohu ste konečne tu a prišli ste nás spasiť!“ Namiesto toho kričia, „Prečo ste tu?“, „To nie ja!“ a „Niekde sa stala chyba!“ No ja chyby nerobím. Ak sa objavím na ich prahu, tak preto, lebo ma svojím konaním privolali.

Rovnako ako títo nekromanti.

Pokračujem. „Utorok dvadsiateho piateho októbra tisícpäťstopäťdesiatosem: Ostances Persian kúpil prilbicu modrú, známy jed, na trhu v Závadoch. Nedela trinásteho novembra tisícpäťstopäťdesiatosem: Hermes Trismegistus dal vyrobiť Solomonovu pečať, talizman, ktorý sa používa na zvolávanie duchov na Hadriánovom vale za hranicami mesta. Piatok osemnásteho novembra tisícpäťstopäťdesiatosem: Všetci piati boli zahliadnutí na Cintoríne všetkých svätých na Vešteckom vŕšku, ako vykopávajú mŕtve telo Pseudo-Democrita, rodeného Daniela Smitha, ďalšieho známeho nekromanta.“

Stále nič. Šomrú ďalej ako roj starých včiel. Odkaslem si a pokračujem, tentoraz ešte hlasnejšie.

„Podozriví vlastnia nasledujúce texty, ktoré sa nachádzajú v *Librorum Prohibitorum*, kráľovom zozname oficiálne zakázaných kníh: *Magister Sententiarum* Alberta Magnusa. *Nová kniha bežných zaklí-*

nadiel Thomasa Cranmera. *Príručka reformistického rytiera* od Desideriusa.

Teraz už určite zareagujú. Nič nedokáže čarodejov vytočiť viac než vedomie, že som bola u nich doma a našla veci na miestach, o ktorých si mysleli, že ich nikto nikdy nenájde: V malých vyhlbených dutinkách v podlahách. V kurníkoch. A v slamených matracoch. Čarodej nedokáže niečo schovať tak, aby som to ja nenašla.

Asi je zbytočné oboznamovať ich so všetkými zločinmi, ktorých sa dopustili, vzhľadom na to, že som ich pristihla pri tom najzávažnejšom z nich. Neviem, čo robiť. Nemôžem tu celý deň stáť a počúvať pohmkávanie týchto starých bláznov, no takisto ich nemôžem nechať dokončiť kúзло. Nesmiem ani skočiť medzi nich a rozsekať ich na márne kúsky. Máme ich zatknúť, nikdy nie zabiť. Blackwellovo pravidlo. Ani jeden z nás sa ho neodváži porušiť. Napriek tomu zovriem rukoväť ešte silnejšie a pocítim neodolateľnú chuť začať sa okolo seba zaháňať. A vtom uvidím z ružového oparu v kotle vystupovať akýsi tvar.

Dvíha sa do vzduchu, kníše sa a vlní v neprítomnom vánku. Síce neviem, čo to je, táto vec, ktorú sa snažia oživiť – tipujem, že Pseudo-Democritus, rodený Daniel Smith, ktorého som ich videla exhumovať –, ale je to ohavné. Niečo medzi mŕtvolou a duchom, priehľadné a hnijúce zároveň, s machovitou kožou, vyklbenými údmi a obnaženými vnútornosťami. Dolieha od neho zvláštne bzučanie a zrazu si všimnem, že je pokrytý muchami.

„Elizabeth.“

Zaskočí ma Calebov hlas. Teraz už stojí pri mne, dýku drží pred sebou a hľadí na tú vec pred nami.

„Čo myslíš?“ pošepkám. „Je to duch?“

Potrasie hlavou. „Nemyslím si. Je to príliš, neviem...“

„Šťavnaté?“

Caleb sa zaškerí. „Fuj. Vieš, že by som bol radšej, keby si použila slovo *viskózne*. Ale áno. A na privolanie ducha by nebolo potrebných

päť čarodejov, takže to tipujem na akéhosi nemŕtveho, čo ja viem, ghoul? Ťažko povedať. Nevieľm to posúdiť, lebo ešte nemá konečný tvar.“

Prikývnem.

„Musíme ich zastaviť, skôr než to dokončia,“ pokračuje. „Vezmi si tých dvoch naľavo a ja sa postarám o zvyšných troch.“

„Ani náhodou.“ Otočím sa tvárou k nemu. „Toto je môj záťah. Vezmem si všetkých piatich. Tak znela dohoda. Môžeš sa postarať o tú viskóznu vec v kotle.“

„Nie. Nemôžeš ísť proti všetkým piatim naraz.“

„Prihod' tri zlatky a ukážem ti, že môžem.“

„Elizabeth.“

„*Neelizabethkuj* na mňa.“

„Elizabeth!“ Caleb ma schmatne za plecía a otočí ma čelom vzad. Nekromanti prestali šomrať a v miestnosti nastalo ticho. Zízajú naším smerom. Namiesto kostí držia v rukách zakrivené nože a mieria nimi na nás.

Vymaním sa z Calebovho zovretia a vykročím s mečom vysoko nad hlavou.

„Čo tu robíš?“ pýta sa jeden z nich.

„Prišla som vás zatknúť.“

„Na základe akých obvinení?“

Podráždene zafučím. Je na omyle, ak si myslí, že mu opäť prečítam tie siahodlhé litánie o jeho zatknutí.

„Z hentej veci.“ Ukážem mečom na neforemné zjavenie. „Z tej vás obviňujem.“

„*Veci?*“ vyšteknú jeden z nich zlostným hlasom. „To nie je *vec*. To je ghoul.“

„Vidíš? Hovoril som to,“ pošepká Caleb, ktorý stojí za mnou. Nevšímam si ho.

„A je to zároveň posledná *vec*, ktorú uvidíš, predtým ako zomrieš,“ dodáva iný nekromant.

„Tak na to sa rada pozriem,“ odvrknem a načiahnem sa za opaskom. Len na sekundu skloním zrak, aby som z neho odňala putá, ale vtom jeden z nekromantov po mne hodí nôž.

„Pozor!“ zakričí Caleb.

Ale už je neskoro. Nôž sa mi tlmeným nárazom zabodne do hrude, tesne nad srdcom.

„VEČNÉ ZATRATENIE.“

Pustím meč, vytrhnem nôž z hrude a hodím ho na zem. V bruchu pocítim nával tepla, sprevádzaný ostrým šteklením. Rana sa v momente zahojí. Nezostane po nej žiadna krv a takmer vôbec to nebolí. Keď to uvidia nekromanti, zmeravejú. Vedia, kto som – a cítili to už vo chvíli, keď som vošla dnu –, ale vidieť o tom dôkaz na vlastné oči je niečo úplne iné: na koži nad pupkom mám vypálenú jazvu, čierny symbol XIII. Je to stigma, ktorá ma ochraňuje a prezrádza moju totožnosť. Predstaviiteľka zákona Trinástej tabule. Lovkyňa čarodejníc.

Ustupujú dozadu. Už pochopili, že sa ma musia báť.

A robia dobre. *Mňa* sa naozaj treba báť.

Zažením sa a päsťou udriem do brucha nekromanta, ktorý stojí ku mne najbližšie. Prehne sa v páse, ja ho laktom ovalím po zátylku a sledujem, ako padá na zem. Obrátim sa k ďalšiemu. Z celej sily mu dupnem na nohu, držím ju tam, aby nemohol ujsť, a druhou nohou mu zbokú kopnem do jabĺčka. Padne na kolená a kričí od bolesti. Bleskovo mu chytím ruky a nasadím na ne putá. Na mosadz mágia neplatí. Už mi neutečie.

Obrátim sa na ostatných troch. Ruky držia pred sebou a pomaly ustupujú. Kútikom oka vidím Caleba, ktorý ma pozoruje. Uškŕňa sa.

Odopnem ďalšie putá a vykročím. Zblízka vidím, akí sú v skutočnosti starí. Sivé vlasy, vráskavé tváre, vodnaté oči. Vyzerajú minimálne na sedemdesiat rokov. Chcela by som im povedať, že namiesto exhumovania mŕtvol a zvolávania duchov by mali radšej chodiť do kostola a modliť sa, ale to nemá zmysel. Aj tak by ma neposlúchli.

Zdrapím jedného nekromanta za zápästia a nasadím na ne putá. Skôr než sa dostanem k zvyšným dvom, odvrátia sa mi chrbtom a jeden z nich začne šomrať zaklínadlo.

„*Mutzak tamshich kadima.*“

V miestnosti nastane ticho. Oheň zhasne a vlnitý ružový dym sa stiahne naspäť do kotla, akoby tam nikdy nebol. Nekromant ďalej mrmle. Snaží sa dovŕšiť rituál. Vezmem dýku, ktorú mám za opaskom, a hodím ju po ňom v nádeji, že ho to zastaví. Ale je neskoro. Duch, ktorý sa vznášal nad kotlom, predtým ohyzdný, ale neškodný, sa zhmotňuje. S dunením dopadne na zem predom mňa.

Caleb zasyčí zopár nadávok.

Prv než sa stihnem pohnúť, tento ohyzdný ghoul ma zhodí na zem, pritisne chladné hnijúce ruky na môj krk a zatlačí.

„Elizabeth!“ Caleb vykročí ku mne, ale vtom sa naňho obrátia poslední dvaja nekromanti, s nožmi vysoko nad hlavami.

Chytím ghoulu za zápästia. Ťahám ho, škriabem a udieram do rúk. Snažím sa nadýchnuť, aj keď páchne ako špina, hniloba a smrť. Jeho zovretie je čoraz silnejšie. Počujem Caleba, ako kričí moje meno. Pokúšam sa odpovedať, ale z úst mi vychádza len akési priškrtené chrčanie. Bojujem, metám sa a snažím sa vymaniť z jeho zovretia.

Zahmlieva sa mi pred očami a vidím v nich poskakovať čierne flaky. Šmátram rukou po kamennej podlahe a natahujem sa za svojím mečom. Je však príliš ďaleko. A Caleb mi nedokáže pomôcť. Jedného nekromanta sa mu síce podarilo spútať, ale ešte stále odráza útoky toho posledného, ktorý naňho pomocou kúziel hádže rôzne predmety: nábytok, dymiace polená a kosti. Som v tom sama. Verím, že to dokážem. No ak rýchlo nevymyslím, ako to urobiť, ten nechut-

ný ghouľ ma namojdušu uškrtí. Ani moja stigma ma pred ním neochráni.

A vtom dostanem nápad.

Z posledných síl sa nadýchnem, vydám zo seba zvyšný, dúfam, presvedčivý vzdych a znehybniem. Povolím sánku a predstieram prázdny pohľad. Nevieť, či to zaberie, pretože táto vec je mŕtva a mŕtvi sa možno nedajú oklamať. Neprestáva ma hrdúsiť a ja si pomyslím, že som urobila chybu. Musím sa z celej sily premáhať, ale nepohnem sa.

Nakoniec jeho zovretie povolí. Využijem to a vsuniem ruku do vrečka so soľou, ktoré mi visí na opasku. Naberiem si z nej do dlane a chrstnem mu ju do tváre.

Ghouľ vydá neľudský škrekot, keď mu soľ rozpúšťa zvyšky kože a preniká do lebky, očí a mozgu, aby ich zmenila na sivú lepkavú hmotu. Teplé páchnuce kusy mäsa mi stekajú na tvár a do vlasov. Buľva mu vybehne z očnej jamky a visí mi pred nosom ako kľbko lepkavého slizu. Potlačím vývratky, uchopím meč a švihnem. Ostrie mu ľahko prejde krkom a on sa so závanom teplého vzduchu a posledného uši trhajúceho výkriku zrazu vyparí.

Keď posledný nekromant začuje desivý jakot, zastaví sa a predmety, ktoré krúžili po miestnosti, nechá padnúť na podlahu. Caleb nezaváha. Zdrapí ho za temeno, zdvihne koleno zasadí ním úder do nekromantovho temena. Potom mu dá pästou do tváre tak silno, že sa nekromant zapotáca, spadne do ohňa a skôr než sa stihne spamätať, Caleb si čupne vedľa neho a na ruky mu nasadí putá.

Vtom sa Caleb na chvíľu zastaví a so sklonenou hlavou lapá po dychu. Upotené blondavé vlasy má prilepené na čele a tvár má poliatu krvou. Ešte stále som natiahnutá na zemi a ruky a šaty mám zakydané od špiny, hniloby a bohviečoho ďalšieho. Caleb napokon zdvihne zrak a pozrie na mňa.

Obaja sa začneme schuti smiať.

Caleb vyjde von a zapíška na hliadku. Pribehnú strážcovia oblečení v čierno-červených uniformách s kráľovským erbom na hrudi a červenou ružou, kvetinou panovníckeho rodu, vyšitou na rukáve. Po jednom ťahajú nekromantov z domu, hádžu ich do voza a upevňujú reťazami. Keď sa chopia posledného, na tvárach sa im zrači zdesenie.

„Je mŕtvy,“ povie jeden z nich.

Mŕtvy? To nemôže byť pravda. Ale keď sa pozriem na nekromanta, po ktorom som hodila dýku, vidím, ako nehybne leží na chrbte, oči natočené smerom k nebu a nôž, ktorým som mierila na jeho nohu, mu trčí z brucha.

Vечné zatratenie.

S hrôzou pozriem na Caleba, ale on si ma nevšíma.

„Áno, je mŕtvy,“ odpovie pokojným hlasom. „Bohužiaľ, ale mali sme šťastie.“

„Šťastie?“ opýta sa jeden strážca. „Ako to myslíš?“

„Šťastie, že sme prišli len o jedného,“ pokračuje Caleb vyrovnaným tónom. „Keď sme vošli dnu, pokúsili sa jeden druhého zabiť. Asi boli dohodnutí. Však vieš, akí sú nekromanti. Príliš posadnutí smrťou.“ Pokrčí plecami. „Polovicu času sme sa ich snažili držať od seba. Len sa pozrite, ako to tu vyzerá. A chúďa Elizabeth. Je úplne vyčerpaná.“

Strážca prejde pohľadom od Caleba ku mne, akoby si práve uvedomil, že tam stojím.

„Budem to musieť oznámiť lordovi Blackwellovi,“ povie. „Nemôžem mu predsa dodať mŕtveho zajatca.“

„Samozrejme,“ pritaká Caleb. „Napokon, aj ja sa chystám na Havraní zámok. Môžem vás sprevádzať? Má to svoje výhody. Ak pôjdeme spolu, nebudeme musieť každý osobitne vyplňať tie isté kopy nezmyselných formulárov. Vyplníme ich raz a hotovo, súhlasíte?“

„Aké formuláre?“ Strážca sa nepohodlne zavrtí. „V sobotu?“

„Iste. Po tom, čo im podáme hlásenie, to budeme musieť celé spísať. Ale nebojte sa, zo skúseností viem, že nám to nezaberie viac času než pár hodín. Tak čo, vyrazíme?“ Caleb podíde k dverám.

Strážcovia sa obzerajú jeden po druhom a niečo si šepkajú.

„Asi to predsa len necháme na neskôr. Aj tak nám už ďaleko neujde,“ skonštatuje jeden z nich.

„Ale čo s telom? Nieкто si určite všimne, že sa nehýbe,“ namietajú druhý.

Caleb sa usmeje. „Toho by som sa neobával. Vo väzení si zajatcov už nikto nevšíma. A máte pravdu, ďaleko neujde. Z Kráľovského väzenia sa ešte nikto nikdy von nedostal. Iba ak na hranicu.“

Strážcovia sa smejú a Caleb sa chce s nimi. No mňa strasie od hrôzy. Vsuniem ruku do vrečka na kabáte a zovriem päť.

Caleb ich vyprevadí von, kde si posadajú na kone. Po chvíli si potrasú ruky a strážcovia odcválajú. Spod ťažkého dreveného voza strieka bahno a dopot konských kopýt sa ozýva prázdnu alejou.

Caleb vojde do domu s nečitateľným výrazom na tvári. Pozorujem ho, ako napráva jednotlivé kusy nábytku a zbiera naše zbrane. Viem, je nahneváný, že som toho nekromanta zabila – musí byť. Bolo to odo mňa hlúpe a nerozvážne. Urobila som chybu, aj keď ma dopredu varoval. A najhoršie je, že nemám výhovorku. Aspoň nie takú, ktorú by mi uveril. Každú chvíľu začne po mne kričať. Nemôžem tomu zabrániť, ale aspoň sa pokúsím zmierniť jeho hnev.

„Okej, uznávam. Nie je to moja najlepšia práca,“ poviem na svoju obhajobu. „Ale pozri sa na to takto: Aspoň mi teraz nemusíš pridať tie dve zlatky. Stačí, ak mi zaplatíš tú jednu kovovú.“

Caleb sa posadí na stoličku, ktorú držal v ruke, a osopí sa na mňa.

„Čo sa to, dopekla, stalo?“

„Netuším,“ odpovedám. „Asi som spravila chybu.“

Caleb sa zamračí. „Varoval som ťa.“

„Ja viem. Mrzí ma to. Nedokážem to vysvetliť.“

Zblízka sa mi zadíva do očí, akoby v nich hľadal vhodnejšie vysvetlenie. Po chvíli potrasie hlavou.

„Vieš, že to nestačí. Ak sa nieкто opýta, čo sa dnes stalo, musíš to opísať rovnako, ako som to ja opísal strážcom.“

„Ja viem,“ opakujem.

„Je to veľmi dôležité,“ pokračuje. „Ak sa o tom niekto dozvie, okamžite nás udá Blackwellovi. A ty dobre vieš, čo to znamená.“

Viem. Dá si ma predvolať, prepichne ma ostrým čiernym pohľadom vrany a bude sa dožadovať pravdy. Nielen o tom, čo sa tu stalo dnes. Bude chcieť vedieť všetko. Čoho som sa dopustila, akých ľudí som stretla, na aké miesta som chodila. Opýta sa, prečo mám problém sústrediť sa. Svojimi otázkami ma pomaly zoderie z kože, až kým sa ku všetkému nepriznám.

Ale on nesmie vedieť všetko. Nikto nesmie vedieť všetko. Dokonca ani Caleb.

„Poďme odtiaľto,“ navrhne. „Ulice sa čoskoro opäť zaplnia a my riskujeme, že nás niekto uvidí.“

Chytí ma za ruku a vedie von. Preplietame sa ulicami, až kým narazíme na Obchodnú, širokú vydláždenú cestu, ktorá vedie od Hranického námestia až k Havraniemu zámku.

Už z diaľky vidím dav, ktorý sa tiahne od brány až do prilahlých ulíc. Množstvo mužov aj žien vykrikuje a skanduje, odsudzuje kráľa, jeho radcov, dokonca kráľovnú, za neúprosné zákony proti mági.

„Ide do tuhého,“ utrúsi Caleb.

Prikývnem. Upálenia nebývali divácky veľmi populárne, ale to bolo v čase, keď proti nim nikto neprotestoval. Nie ako dnes. Kedysi, keď ľudia nesúhlasili s kráľovou politikou, robili to potichu: na uliciach rozdávali letáky a šomrali nad pivom v miestnom hostinci. Znie to neuveriteľne, že sa celé mesto zhromaždilo pred bránami zámku, vyzbrojené palicami, kameňmi a...

Mlatmi?

„Čo to robia?“ Pozerám na skupinku mužov s mlatmi v rukách, ktorí stoja pozdĺž obrovských vrat, kde visí dvanásť kamenných dosiek: dvanásť tabúl Anglicka.

Na týchto dvanástich tabuliach sú zákony kráľovstva, vytesané do kameňa a vyvesené na hradbách Havranieho zámku. Každá doska vy-